

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)

9. september 1998^{*}

I sag T-269/97,

Azienda Agricola Tre e Mezzo, landbrugsbedrift, Forlì (Italien),

og

Carlo Bazzocchi, landmand, Cesena (Italien),

ved advokaterne Carlo Piccoli og Fabrizio Fabbri, Forlì-Cesena, og François Turk, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 13A, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francesco P. Ruggeri Laderchi, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/97 af 29. juli 1997 om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 202, s. 12),

har

^{*} Processprog: italiensk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R. M. Moura Ramos og P. Mengozzi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

- 1 I artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 198, s. 1, herefter »grundforordningen«) er det fastsat, at den økologiske produktionsmetode indebærer, at

»... kun produkter, der består af stoffer som anført i bilag I og II, [må] finde anvendelse som plantebeskyttelsesmidler, vaske- og rengøringsmidler, gødningstoffer eller jordbehandlingsmidler; produkterne må kun anvendes under overholdelse af de i bilag I og II anførte særlige betingelser og i det omfang, en tilsvarende anvendelse er tilladt i det almindelige landbrug i de pågældende medlemsstater i henhold til relevante fællesskabsbestemmelser eller nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten«.

- 2 Bilag II, del B, til grundforordningen indeholder en udtømmende liste over, hvilke produkter der ved økologisk produktion af landbrugsprodukter må anvendes til bekæmpelse af skadegørere og sygdomme.
- 3 Den 29. juli 1997 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 1488/97 om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 202, s. 12, herefter »den omtvistede forordning«). Ved denne forordning foretoges der bl.a. ændringer af bilag II, del B, til grundforordningen, idet et vist antal produkter til bekæmpelse af skadegørere og sygdomme blev udelukket (herefter »de udelukkede produkter«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. oktober 1997 har sagsøgerne, som i Romagna producerer økologiske æbler af en særlig sort kaldet »florina« og normalt anvender et af de udelukkede produkter for at beskytte æblerne mod skadegørere og sygdomme, anlagt nærværende sag, hvorunder de har nedlagt påstand om annullation af den omtvistede forordning, for så vidt som den nye formulering af bilag II, del B, til grundforordningen ikke længere indeholder de udelukkede produkter.
- 5 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. januar 1998 har Kommissionen påstået sagen afvist, jf. artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

6 Sagsøgerne er fremkommet med deres bemærkninger vedrørende afvisningspåstanden den 23. marts 1998, hvorunder de har nedlagt følgende påstande:

- Afvisningspåstanden tages ikke til følge; subsidiært henskydes den til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært bærer hver part sine egne omkostninger.

Formaliteten

Sammenfatning af parternes argumenter

- 7 Kommissionen har anført, at da den omtvistede forordning er en almen gyldig og generel retsakt, er sagsøgerne ikke individuelt berørt af forordningens bestemmelser som omhandlet i EF-traktatens artikel 173, stk. 4. Følgelig må sagen afvises.
- 8 Heroverfor har sagsøgerne anført, at den omtvistede forordning berører dem individuelt, »for så vidt som [de er berørt] på grund af visse individuelle særegenheder eller forhold, hvorved de adskiller sig fra andre landbrugere og kan identificeres«. Sagsøgerne har nærmere anført, at de efter økologisk produktionsmetode dyrker en særlig æblesort, kaldet »florina«, der adskiller sig fra andre sorter, bl.a. »for så vidt angår de produkter, der kan anvendes med henblik på at beskytte dem mod skadegørere«. Endvidere dyrkes denne sort i en region, Romagna, »hvor der er et mikroklima, som næppe findes andre steder, og som er uadskilleligt forbundet med de midler, der anvendes med henblik på at beskytte planterne og på at bekæmpe skadegørere«. På baggrund af disse specifikke omstændigheder er sagsøgerne en del af en »begrænset kreds af erhvervsdrivende, der er identificeret eller kan iden-

tificeres«, og som i kraft af forbuddet mod at anvende de udelukkede produkter »afskæres fra at kunne opnå 'øko-mærket', når de foretagne plantninger begynder at give udbytte«.

Rettens bemærkninger

- 9 I procesreglementets artikel 114 er det fastsat, at såfremt en part ønsker det, tager Retten stilling til, om sagen bør afvises, uden at den indleder behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at gennemgangen af sagens akter har givet den tilstrækkelige oplysninger, og at det ikke er fornødent at indlede den mundtlige forhandling.
- 10 I henhold til Domstolens og Rettens faste praksis giver traktatens artikel 173, stk. 4, private ret til at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. f.eks. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19).
- 11 Det fremgår endvidere af Domstolens og Rettens faste praksis, at en retsakt ikke mister sin karakter af almen gyldig og dermed retsfastsættende retsakt, blot fordi det er muligt mere eller mindre nøjagtigt at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. f.eks. Domstolens dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod

Rådet, Sml. s. 941, præmis 8, og Rettens kendelse i sagen FRSEA og FNSEA mod Rådet, a.st., præmis 19).

- 12 Efter Domstolens og Rettens lige så faste praksis vil erhvervsdrivende kun kunne påstå, at de berøres individuelt af den retsakt, der påstås annulleret, såfremt den anfægtede akt rammer dem på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre på samme måde som en adressat (jf. herved Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, og Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 49).
- 13 I modsætning til, hvad sagsøgerne har anført, findes den omtvistede forordning i den foreliggende sag på ingen måde at ramme sagsøgerne på grund af visse egenskaber, der er særlige for dem, eller en faktisk situation, hvorved de adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende, idet forordningen, hvis bestemmelser er abstrakt og generelt formulerede, henvender sig til ubestemte persongrupper og finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer. Forordningen tager kun sigte på sagsøgerne i deres objektive egenskab af producenter af økologiske landbrugsprodukter på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i samme situation.
- 14 Ud fra en gennemgang af sagens akter findes der ikke at foreligge omstændigheder, på grundlag af hvilke det må antages, at sagsøgerne tilhører en begrænset kreds af producenter inden for Fællesskabet, for så vidt som de økologisk dyrker en særlig æblesort, som hævdes at adskille sig fra andre sorter, bl.a. med hensyn til, hvilke produkter der skal anvendes for at beskytte den mod skadegørere og sygdomme. I øvrigt bemærkes, at den omtvistede forordning ikke alene berører producenterne, men også dem, der markedsfører økologiske produkter, samt forbrugerne.

- 15 Sagens akter findes heller ikke at indeholde videnskabelige oplysninger, på grundlag af hvilke det må antages, at det sted, hvor sagsøgerne dyrker æbler af sorten »florina«, må betragtes som et særligt sted i den forstand, at »mikroklimaet« i den pågældende region ifølge sagsøgerne ikke findes andre steder og er »uløseligt forbundet med«, at de udelukkede produkter anvendes ved bekæmpelsen af skadegørere og sygdomme. Desuden findes sagsøgerne ikke at have fremlagt beviser for, at de udelukkede produkter ikke kan erstattes af lignende produkter, der er optaget i den nye formulering af bilag II, del B, til grundforordningen.
- 16 For så vidt som sagsøgerne synes at gøre gældende, at den omtvistede forordning berører dem individuelt som følge af, at de æbletræer, der er blevet beskyttet ved hjælp af de udelukkede produkter, efter forordningens ikrafttræden ikke længere kan frembringe æbler, der må betegnes som økologiske, at selv om en sådan omstændighed måtte blive bevist, ville den dog ikke være tilstrækkelig til, at sagsøgernes situation kan betegnes som særlig i forhold til alle andre erhvervsdrivende i branchen.
- 17 Sammenfattende må det herefter fastslås, at den omtvistede forordning kun berører sagsøgerne i deres objektive egenskab af producenter af økologiske produkter på samme måde som alle andre erhvervsdrivende, der udøver deres aktiviteter på det samme marked. Da sagsøgerne således ikke har godtgjort, at den pågældende forordning berører dem individuelt, må den af Kommissionen nedlagte afvisningspåstand tages til følge.

Sagens omkostninger

- 18 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, første punktum, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt en sådan påstand, pålægges det sagsøgerne at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RET*TEN (Første Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 9. september 1998.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident